

Arrest

nr. 116 481 van 6 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 21 februari 2013. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel 3 correspondeert, en artikel 19 van voormeld Handvest, dat een verbod op refoulement bevat, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, in het algemeen verwijst naar de situatie in haar land van herkomst en kort elementen van haar asielrelaas herhaalt waarvan zij meent, in tegenstelling tot hetgeen volgens haar in het arrest van deze Raad nr. 92 338 van 28 november 2012 werd vastgesteld, dat deze wel degelijk voldoende ernstig zijn om te kwalificeren als vernederende behandeling in de zin van voormelde artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loop te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Er dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2012 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 november 2012 met nummer 92 338 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd.

Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Minstens laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier deze louter herhaalde elementen van haar asielrelaas een begin van bewijs met betrekking tot de door haar opgeworpen schendingen zouden uitmaken. Een schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate waarin de verzoekende partij laat gelden het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen en kritiek uit op voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 november 2012 met nr. 92 338, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij te dien einde de cassatieprocedure bij de Raad van State diende aan te wenden en haar grieven in dat kader diende uiteen te zetten. Voormelde kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 oktober 2013 staat het volgende vermeld: “De verzoekende partij verwijst in de eerste plaats naar de stukken in het dossier en voegt in de tweede plaats in antwoord op de nota en de beschikking toe dat art. 7 Vw. strikt genomen geen gebonden bevoegdheid inhoudt, er staat wel in de tekst dat DVZ een bevel kan of soms moet nemen, maar vooraleer hiertoe te beslissen, moeten de meer voordelige internationale bepalingen gerespecteerd worden en dat is niet het geval. In de beschikking wordt gesteld dat het verzoekschrift louter theoretisch is, maar dit is niet waar: De verzoekende partij heeft wel concrete gegevens aangebracht. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de verzoekende partij aan een ernstig risico wordt blootgesteld en dit wordt ondersteund met documenten en referenties, dus is een reëel risico op ernstige schade aangetoond de verwerende partij had deze afweging moeten maken en zij heeft dit niet gedaan. De verwerende partij wijst op de gebonden bevoegdheid. Met betrekking tot artikel 3 EVRM stelt zij dat geen bewijs werd voorgebracht en dat een eenvoudige vrees niet onder artikel 3 kan worden gebracht. Er zijn geen concrete gegevens in het verzoekschrift. De asielaanvraag is onderzocht door het CGVS en door de RvV, alles is ten gronde onderzocht, met het verzoekschrift wordt niet aannemelijk gemaakt dat tot op vandaag een schending van art. 3 EVRM zou kunnen worden weerhouden. De verzoekende partij repliceert hierop dat de bevoegdheid inzake van de DVZ is dat deze moet nagaan of hij een bevel kan geven, verwijzen naar een administratieve beslissing van het CGVS kan niet, omdat een administratieve beslissing geen gezag van gewijsde heeft en dus niet kan dienen tot motivering van de beslissing van de verwerende partij. Er is wel een beslissing van de RvV die gezag van gewijsde heeft, maar deze dateert uit het verleden en dus moet gekeken worden of nieuwe elementen daaronder kunnen worden aangebracht. In casu is dit niet gebeurd.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij ter terechtzitting stelt, wordt in de beschikking niet gesteld dat het verzoekschrift louter theoretisch is. In de beschikking wordt uitdrukkelijk aangegeven dat: “Er dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2012 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 november 2012 met nummer 92 338 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Minstens laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier deze louter herhaalde elementen van haar asielrelaas een begin van bewijs met betrekking tot de door haar opgeworpen schendingen zouden uitmaken. Een schending van artikel 3

van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.” Bijgevolg werd er concreet ingegaan op het betoog van de verzoekende partij omtrent artikel 3 van het EVRM. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij moet nagaan of ze een bevel om het grondgebied te verlaten kan uitreiken, en dat men niet naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag verwijzen, daar dit uit het verleden dateert, wordt opgemerkt dat de verwerende partij bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad rekening dient te houden met hogere rechtsnomen. Hierbij mag ze wel degelijk rekening houden met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de asielaanvraag. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de situatie zodanig gewijzigd is tussen de uitspraak van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het moment waarop de verwerende partij de beslissing nam tot afgifte van het bevel om het grondebied verlaten.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET